

Sygn. akt *IV U 2145/14*

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 listopada 2014 r.

Sąd Okręgowy w Rzeszowie IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSO Ewa Preneta - Ambicka

Protokolant: st. sekr. sądowy Agnieszka Sarama

po rozpoznaniu w dniu 19 listopada 2014 r. w Rzeszowie

sprawy z wniosku K. L.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R.

o świadczenie przedemerytalne

na skutek odwołania K. L.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R.

z dnia 03.09.2014r. znak (...)

oddala odwołanie.

Sygn. akt IV U 2145/14

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 19 listopada 2014 r.

Decyzją z dnia 3 września 2014r. znak: (...) Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R. odmówił wnioskodawcy K. L. przyznania prawa do świadczenia przedemerytalnego wobec niespełnienia warunku przewidzianego w przepisach ustawy z dnia 30 kwietnia 2004 r. o świadczeniach przedemerytalnych (Dz. U. Nr 120, poz. 1252). Zakład stwierdził bowiem, że rozwiązanie stosunku pracy nie nastąpiło na zasadach określonych w ustawie 13 marca 2013r. o szczególnych zasadach rozwiązywania z pracownikami stosunków pracy z przyczyn niedotyczących pracowników.

Wnioskodawca złożył odwołanie od powyższej decyzji domagając się jej zmiany i przyznania prawa do świadczenia przedemerytalnego. W uzasadnieniu podniósł, że został przez pracowników ZUS wprowadzony w błąd gdyż zwracał się do ZUS z zapytaniem czy kwalifikuje się do takiego świadczenia przedstawiając posiadane świadectwo pracy i kilkakrotnie zapewniony został, że spełnia warunki do jego uzyskania. Tymczasem ostateczną decyzją organ rentowy odmówił mu prawa do świadczenia przedemerytalnego. Wskazał, także, że aktualnie jego sytuacja finansowa jest bardzo trudna gdyż nie ma pracy a winę za to ponoszą pracownicy Zakładu, którzy wadliwie informowali go o możliwości uzyskania świadczenia.

Pełnomocnik wnioskodawcy na rozprawie w dniu 19 listopada 2014 r. podtrzymywał złożone odwołanie.

W odpowiedzi na odwołanie Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R. wniósł o jego oddalenie z przyczyn tożsamyh co wskazane w zaskarżonej decyzji. Organ rentowy wskazał, że stosunek pracy został rozwiązany w dniu 8 lutego 2014 r. z zachowaniem okresu wypowiedzenia na podstawie art. 30 § 1 pkt 2 kp.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Wnioskodawca K. L. urodził się (...)r.

W dniu 26 sierpnia 2014 r. wystąpił do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R. z wnioskiem o świadczenie przedemerytalne. Upřednio kilkakrotnie informował się w ZUS o warunkach nabycia prawa do świadczenia.

Ostatnim pracodawcą wnioskodawcy była (...) w N. gdzie K. L. zatrudniony był od 1 września 2010 r. do 8 lutego 2014 r. jako piekarz piecowy. Strony łączyły dwie umowy o pracę na czas określony od 1 września 2010 r. do 31 grudnia 2011 r. oraz od 1 stycznia 2012 r. do 31 grudnia 2014 r. Umowy przewidywały możliwość wcześniejszego ich rozwiązania za dwutygodniowym wypowiedzeniem.

Wnioskodawca świadczył pracę do 8 lutego 2014 r. a stosunek pracy został rozwiązany na podstawie art. 30 § 1 ust. 2 kp za 2 – tygodniowym okresem wypowiedzenia. Taka też informacja została zawarta w wydanym przez pracodawcę świadectwie pracy.

Od dnia 10 lutego 2014 r. K. L. był zarejestrowany jako osoba bezrobotna z prawem do zasiłku przyznanyh na okres od 18 lutego 2014 r. do 17 sierpnia 2014r. w wysokości 120%. Powyższe potwierdził Starosta (...) zaświadczeniem z dnia 20 sierpnia 2014 r. zaświadczaając równocześnie, że z dniem 18 sierpnia 2014 r. upłynął 6 miesięczny okres pobierania zasiłku dla bezrobotnych, w czasie którego wnioskodawca nie odmówił bez uzasadnionej przyczyny przyjęcia propozycji zatrudnienia.

Zakład analizując przedłożoną dokumentację ustalił, iż wnioskodawca posiada 40 lat okresów składkowych, nieskładkowych i uzupełniających.

Na podstawie poczynionych ustaleń ZUS wydał decyzję będącą przedmiotem odwołania.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o dowody z dokumentów zalegających w aktach osobowych wnioskodawcy oraz w aktach organu rentowego, które sporządzone zostały przez podmioty uprawnione, a których treść i forma nie budziły wątpliwości. Stanowiły one wiarygodny i wystarczający materiał dowodowy aby poczynić w sprawie ustalenia konieczne do wydania rozstrzygnięcia

Sąd zważył, co następuje:

Kwestią wymagającą przesądzenia w sprawie niniejszej było ustalenie przesłanek warunkujących nabycie przez K. L. prawa do świadczenia przedemerytalnego.

Zgodnie z brzmieniem art. 2 ust. 1 pkt 5 i ust. 2 ustawy z dnia 30 kwietnia 2004r. świadczeniach przedemerytalnych (t.j. Dz. U. z 2013 r. poz. 170) prawo do świadczenia przedemerytalnego przysługuje osobie, która do dnia rozwiązania stosunku pracy z przyczyn dotyczących zakładu pracy, w rozumieniu przepisów ustawy o promocji zatrudnienia, w którym była zatrudniona przez okres nie krótszy niż 6 miesięcy, posiada okres uprawniający do emerytury, wynoszący co najmniej 35 lat dla kobiet i 40 lat dla mężczyzn. Za okres uprawniający do emerytury, o którym mowa w ust. 1, uważa się okres ustalony zgodnie z przepisami art. 5-9, art. 10 ust. 1 oraz art. 11 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity Dz. U. 2013 poz. 1440).

Nadmienić również należy, iż świadczenie przedemerytalne przysługuje osobie określonej w ust. 1 po upływie co najmniej 180 dni pobierania zasiłku dla bezrobotnych, o którym mowa w ustawie o promocji zatrudnienia, jeżeli osoba ta spełnia łącznie następujące warunki:

1) nadal jest zarejestrowana jako bezrobotna;

2) w okresie pobierania zasiłku dla bezrobotnych nie odmówiła bez uzasadnionej przyczyny przyjęcia propozycji odpowiedniego zatrudnienia lub innej pracy zarobkowej, w rozumieniu ustawy o promocji zatrudnienia, albo zatrudnienia w ramach prac interwencyjnych lub robót publicznych;

3) złożył wniosek o przyznanie świadczenia przedemerytalnego w terminie nieprzekraczającym 30 dni od dnia wydania przez powiatowy urząd pracy dokumentu poświadczającego 180-dniowy okres pobierania zasiłku dla bezrobotnych (art. 2 ust. 3 powołanej ustawy).

Powyższe okoliczności nie były kwestionowane przez organ rentowy a zebrany w sprawie materiał dowodowy czyni zasadnym ustalenie, że wnioskodawca do dnia rozwiązania stosunku pracy w (...) w N. był tam zatrudniony przez okres nie krótszy niż 6 miesięcy. Nie budzi także wątpliwości, iż spełnił on wszystkie warunki wymienione w art. 2 ust 3 powołanej wyżej ustawy, tj. pobierał zasiłek dla bezrobotnych przez okres co najmniej 180 dni, nadal jest zarejestrowany jako osoba bezrobotna jak również złożył do organu rentowego stosowny wniosek o przyznanie świadczenia przedemerytalnego. Spór w niniejszej sprawie dotyczył natomiast kwestii przyczyny rozwiązania stosunku pracy.

Nie ulega wątpliwości, że skoro w przepisie art. 2 ust. 1 pkt. 5 ustawy o świadczeniach przedemerytalnych mowa jest o „rozwiązaniu stosunku pracy z przyczyn dotyczących zakładu pracy, w rozumieniu przepisów ustawy o promocji zatrudnienia” to koniecznym jest sięgnięcie do przepisów ustawy z dnia 20 kwietnia 2004r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy (t.j. Dz. U. z 2013 r. poz. 674) a w szczególności przepisu art. 2 ust. 1 pkt. 29, który stanowi właśnie o tym wskazując, że ilekroć jest mowa o przyczynach dotyczących zakładu pracy - oznacza to rozwiązanie stosunku pracy lub stosunku służbowego z przyczyn nie dotyczących pracowników, zgodnie z przepisami o szczególnych zasadach rozwiązywania z pracownikami stosunków pracy z przyczyn nie dotyczących pracowników. Bez wątpienia przepis ten odsyła do ustawy z dnia 13 marca 2003r. o szczególnych zasadach rozwiązywania z pracownikami stosunków pracy z przyczyn nie dotyczących pracowników (Dz. U. 2003/90/844 ze zm.).

Tymczasem jak wynika z poczynionych w sprawie ustaleń, stosunek pracy z wnioskodawcą rozwiązany został w drodze wypowiedzenia umowy w trybie art. 30 §1 ust. 2 kp dokonanego przez pracodawcę. Umowa terminowa jak łączyła strony stosunku pracy zawierała zastrzeżenie o możliwości jej wcześniejszego rozwiązania – art. 33 kp.

Ani świadectwo pracy ani też akta osobowe nie wskazują by przyczyny wypowiedzenia tkwiły w ogólnie pojętej sytuacji ekonomicznej pracodawcy a więc by rozwiązanie umowy nastąpiło z przyczyn nie dotyczących pracownika w rozumieniu ustawy powołanej wcześniej. Z resztą wnioskodawca również na powyższe nie wskazywał. W razie istnienia wątpliwości co do przyczyn rozwiązania stosunku pracy sąd ubezpieczeń ma prawo badania tych przyczyn jak i ich prawdziwości (por. np. wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 08.05.2013r. III AUa 1531/12, orzeczenia.ms.gov.pl). Jednakże wnioskodawca nie kwestionował sposobu czy okoliczności rozwiązania z nim stosunku pracy.

Należy zatem uznać, że treść świadectwa pracy zawiera prawdziwe dane. Takie natomiast stwierdzenie czyni bezzasadnym odwołanie K. L. od decyzji ZUS z 3 września 2014 r. o odmowie przyznania mu prawa do świadczenia przedemerytalnego. Istotnie bowiem nie wypełnia on jednego z warunków uprawniających do nabycia świadczenia gdyż rozwiązanie stosunku pracy nie nastąpiło z przyczyn wymaganych treścią ustawy.

Należy mieć na uwadze, że świadczenie przedemerytalne jest świadczeniem o charakterze wyjątkowym, przysługującym ubezpieczonym o długim stażu ubezpieczeniowym, którzy z przyczyn od siebie niezależnych utracili źródło dochodu, a ze względu na wiek nie mogą jeszcze uzyskać prawa do emerytury. Zatem warunki do przyznania świadczenia muszą być interpretowane ściśle, a dla uzyskania prawa do świadczenia konieczne jest spełnienie wszystkich warunków wymienionych w ustawie (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Lublinie z 30.01.2014r. III AUa 1313/13 lex nr 1422373).

Stwierdzając, że wnioskodawca nie wypełnił wszystkich przesłanek przemawiających za przyznaniem mu prawa do świadczenia przedemerytalnego Sąd Okręgowy, stosownie do treści art. 477¹⁴ § 1 kpc, oddalił odwołanie przez niego złożone od decyzji ZUS uznając jednocześnie, że stanowisko wyrażone w decyzji jest prawidłowe i odpowiada stanowi rzeczywiście.

Na marginesie jeszcze, ustosunkowując się do zarzutów zawartych w odwołaniu i podnoszonych na rozprawie przez pełnomocnika wnioskodawcy, Sąd Okręgowy pragnie zauważyć, że błędne poinformowanie wnioskodawcy przez pracowników ZUS o możliwości nabycia prawa do świadczenia w oparciu o posiadane dokumenty nie może wpływać na treść rozstrzygnięcia sprawy. W świetle przedstawionych i uznanych za wiarygodne dowodów wnioskodawca nie spełnia warunków do uzyskania dochodzonego świadczenia przedemerytalnego.